

NEBUŽ PITOMEČ, JAKO JSEM BYL JÁ...

Ášter½, 15 Áervenec 2014

MÁ velický vztek. Takový, pÁ™i kterém jeden cítí doslova Á¾ár uvnitÁ™ svého tÁ›la, spalující, zniÁ•ující, Á¾ár, co hrozí pÁ™e prá•švih… VÁ›bec nechápal, kde vzala tu odvahu. VÁ¾dycky byla taková šedá myška, neprÁ›bojná, ovladatelná. A najednou se sebere, sbalí vÁ›ci sobÁ› i malé a… a on sedí v hospodÁ›, v hospodÁ›, kde nikdy pÁ™ed tím nebyl...

..... Letní Á¾ár dohnal spoustu lidí k orosenému podveĎernímu pÁ™litru, jenÁ¾e jeho pÁ™ípad byl jiný. On hasil vztek. pátek, léto v plném proudu, zavírací hodina nebyla jasnÁ› vytýĎena. Byl opilý, ale ne zas tak moc, aby nedokázal vnímat realitu. BÁ›hem veĎera si prošel nÁ›kolika stádií duševního rozpolaÁ¾ení. NejdÁ™ív má velický vztek na ni, pak na její rodiĎe. Pak mu bylo líto jejich společné dcery, nakonec mu bylo líto jen sebe samotného.

PÁ™estal vnímat Á•as. Vzal si svÁ›j zpola plný pÁ™litr a vyšel ven pÁ™ed hospodu. Tam, pod starým kaštanem stál v noÁ•ním koneĎnĎ chladnĎjším vzduchu opÁ™ený o zbradlí, a do jeho mysli se úmĎrnĎ hladinĎ alkoholu za pomalu vkrádat rezignovanost. Na vteĎinku se mu zdálo, Á¾e se ochladilo ještĎ víc, ale byl to jen takový malý závan. "Koukám, Á¾e nevíš kudy kam, co…?“ ta otázka ho zastihla zcela nepÁ™ipraveného, ne snad proto, Á¾e byla pravdivá, ale proto, Á¾e si toho muÁ¾e, stojícího jen pár krokÁ› od nĎ›ho, nevšiml dÁ™íve. Stál opÁ™ sám zbradlí jako on, díval se nahoru jako on, ale byl starší neÁ¾ on.

„CoÁ¾e?“ na víc se nezmohl.

„NebuĎ pitomec, jako jsem byl já. TeĎ máš vztek na ni, lituješ sám sebe, a pÁ™itím bys má velický litovat ji a na sebe bys má velický mít vztek.“

„Já vám vÁ›bec nerozumím…“ nikdy si nemyslel, Á¾e je moÁ¾né bá›hem pár vteĎin vystĎízlivĎt.

„Nerozumíš? Tak to pak aÁ¾ pÁ™íjdeš domĎ, tak tam najdeš ji i s malou, všechno bude v cajku, a ty tady dneska vlastnĎ jen zapíjíš horkej den…“

NĎ›kdo otevĎel dveĎe od hospody, a na pláček pod kaštanem dopadl pruh svĎtla. Byla jím trochu osvĎtlena i toho muÁ¾e, co se mu pletl do jeho zapíjeného Á¾alu. Starší chlápek, hubený, na hlavĎ tak trochu legraĎní chumáĎ. pÁ™es jeho vĎ›k, stále Ďerných vlasĎ. DveĎe se zavĎely, a svĎt se zase pohrouĎil do tmy. „Je to pitomá nána, já na ni pÁ™eci nebyl nĎ›jak zlej. Myslím…“

„Myslíš blbĎ, choval ses k ní jako danc. NeĎekej, Á¾e ona pÁ™ileze k tobĎ. Ale ani jí teĎ chvíli nelez do ce. ZaĎni se ale krucinál koneĎnĎ snaĎit, aby o tobĎ lidi pÁ™estali mluvit jako o chlapovi, pÁ™ed kterým si kaÁ¾dý radĎji pÁ™ druhou stranu chodníku. ZaĎni se sebou nĎ›co dĎ›lat, a modli se, aby ti to šlo. A aby se o tom k ní nĎ›co doneslo, jinak se na tebe vykašle definitivnĎ. A zĎstaneš sám. TeĎ to ještĎ nebude tak hrozný, ale jak pÁ™jde Á•as, a ty budeš stárnout, bude ti samota lézt na mozek Ďím dál víc. Jinou nenajdeš, respektive si jinou neutrĎíš, jestli nezaĎneš nĎ›co sám se sebou dĎ›lat…“

Zase otevĎené dveĎe, opĎt ten kuÁ¾el svĎtla, nĎ›kdo odcházející zakašlal, a on se za ním ohlédl. Kdy¾ zno zavládla tma, zjistil, Á¾e i ten chlápek co se mu snaĎil házet vidle do jeho Á¾ivota, asi odešel. O zbradlí se uÁ¾ krom nĎ›ho nikdo další neopíral, a zase mu zaĎalo být v té letní tropické noci horko. Kdy¾ nad tím tak pÁ™emýšlel, nechápal, co to bylo za chlápka, jak mohl vĎ›dĎt o jeho trablech, kdy¾ tady v té hospodĎ nikdy pÁ™ec nebyl, volba na ni padla úplnĎ náhodou, kdy¾ šel pozdĎ odpoledne po horkem rozpálené ulici.

„Divnej chlápek…“ Á™ekl si. Dopil pivo, a vydal se k tmavému obdélníku dveĎí, který ze shora neosvĎtloval ani neonový reklamní štít. Vzal za kliku, ale bylo zamĎeno, poodešel stranou, aby nahlédl do okna, ale vidĎl jen tmu. PoloĎil prázdný pÁ™litr na schod a šel domĎ. VÁ›bec si nevšiml tabulky pÁ™ipevnĎ na dveĎích, která hlásala, Á¾e hospoda je z dĎ›vodu rekonstrukce uÁ¾ dva má›síce zavĎená…

Šel okolo té hospody asi tak za má›síc. DĎ›tem uÁ¾ pomalu konĎily prázdniny, uÁ¾ nebylo takové vedro, ale chuĎ jedno pÁ™ed spaním má velický. Zašel do lokálu, a trochu se podíval, Á¾e to tam vypadlo úplnĎ jinak, neÁ¾ pÁ™i jeho posled zároveĎ první návštĎvĎ. Všechno dýchalo novotou, tak trochu na úkor poctivé patiny, kterou by má la kaÁ¾dá správná hospoda mít. To víte, hospoda po rekonstrukci. Objednal si pivo, otoĎil se Ďelem do lokálu a pÁ™es okra sklenice (matnĎ si vzpomnĎl, Á¾e tehdy, kdy¾ tu byl prvĎ, tady má li poctivé pÁ™lity, a ne tyhle slabostĎnné trapné sklenice…) si prohlĎel jeho osazenstvo. AniÁ¾ by si to plĎ› uvĎdomoval, hledal oĎima muÁ¾e, se kterým si tehdy po pÁ™ed hospodou pod starým kaštanem. Mezi štangasty u jejich stolu ho nevidĎl. Odešel k jednomu prázdnému stolu se tÁ™emi Á¾idlemi, posadil se a zapálil si cigaretu. Pak jeho oĎi padly na stĎnu nad stolem právnĎ štangastĎ. Bylo tam nĎ›kolik dÁ™evĎých destĎek s vypáleným písmem, co prozrazovalo existenci nĎ›jaké trampské osady, pár namalovaných vtĎpĎ, nĎ›kolik fotek. Na jedné z nich byl vyobrazen chlápek, s trochu legraĎními chumáĎi, i pÁ™es jeho oĎividný vĎ›k, stále Ďerných vlasĎ. Na dolní Ďásti té fotky bylo Ďerným fixem napsané heslo –„NebuĎ pitomec, jako jsem byl já“. .

Zvedl se a pÁ™istoupil ke dvĎma muÁ¾Ďm, co u stolu sedĎli. "Chlapi, omlouvám se, Á¾e vás ruším, ale kdo je ten chlápek tady na tý fotce? Je moÁ¾ný, Á¾e by dneska pÁ™išel?“ "Tak to moÁ¾ný urĎitĎ není…“ ho oba udiveným pohledem, a jeden z nich se dal slyšet: „Franta se uchlastal pÁ™ed rokem a pÁ™l. Co mu utekla stará i s dĎ›ckama, šlo to s ním z kopce. A pÁ™itím to byl jinak docela fajn chlap…“ VLADIMÍR

KROUPA ..